

FOAIA POPORULUI

Prețul abonamentului:

Pe un an 2 fl. (4 coroane).
Pe o jumătate de an 1 fl. (2 coroane).
Pentru România 10 lei anual.

Abonamentele se fac la Institutul Tipografic în Sibiu

Apare în fiecare Duminecă

INSERATE

se primesc în biroul administrației (strada Poplăcii nr. 15.) — Telefon nr. 14.
Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr. a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

S'a limpezit.

Cetitorii nostri au cam auzit, de bună-seamă, câte ceva despre o anumită vrajbă, ce s'ar fi iscat în timpul din urmă în sînul conducătorilor nostri. Noi dinadins n'am scris nimic de treaba asta neplăcută, și eată de ce: Știam noi, că poporul nostru iubit, pentru care s'a întemeiat și se susține „Foaia Poporului“, are el și de altfel destule necazuri, cari fi apasă inima și-i posomoresc sufletul, și de aceea nu e bine să-i mai spunem și noi lucruri, cari numai înveselitoare nu sînt. Afară de aceea, „Foaia“ noastră apare rar, odată în săptămână. În ea chiar dacă am fi vrut, n'am fi putut spune toate câte s'au petrecut de vre-o trei luni încoace, și apoi să le spui numai pe jumătate, nici rupt, nici ales, așa încă nu e bine, fiindcă omul nu-și poate face o judecată limpede, și în cele din urmă rămâne numai zăpăcit.

Știam noi bine, că are se vină timpul, când toate au să ese la lumină, au să se limpezească, și atunci, gândiam în gândul nostru, le vom spune și poporului, ca să le știe. Căci, cei-ce însuflețiți au fost în totdeauna, când vorba era se facem ceva, cei-ce cu drag au ascultat de glasul conducătorilor sei, cei-ce cu credință s'au alipit în totdeauna, și în rău și în bine, de ei, frații nostri plugari dela țeară, vrednici sînt și ei, ca se cunoască toate mersurile și cursurile treburilor naționale, ori de merg ele bine, ori de curg și mai rău.

Timpul a sosit, lucrurile s'au limpezit și avem să le spunem, deși sfîrșitul lor nu e nici decât mîngăitor.

Eată ce s'a întemplat:

Conducătorii nostri, membri comitetului național, cari au dus „Memorandul“ la Viena, se știe, au fost luați la răspundere pentru aceasta și duși la judecată, la Cluj. Între acești membri ai comitetului național era și dl Eugen Brote, al cărui nume mulți dintre cetitorii nostri îl vor cunoaște din cărțile, ce dînsul a scris pentru ținerea vitelor, despre trifoiu și alte lucruri folositoare. Dînsul era pe vremea aceea, la 1893, stăpânul-proprietar al întreg „Institutului Tipografic“, al foilor „Tribuna“ și „Foaia Poporului“, pe cari dînsul le cumpăraseră

dela licitație pe un preț foarte ieftin. Adecă „Tribuna“ și „Foaia Poporului“ erau averea lui; el încasă banii de abonament pentru foi și el purta toate cheltuielile. Încolo cu partidul național, cu comitetul național foile numai într'atîta stăteau în legătură, încât sprigineau toate nisuițele aceluia.

Se întemplă însă, că în vara anului 1893, îndată după frumoasa adunare ținută la Sibiu, de care mulți își vor aduce cu drag aminte, dl Brote, s'a cam mai dus din țeară, fără a mai zice nici „sănătate bună“. La început zicea, că s'a dus la băi, și că are să se reîntoarcă eară. Acasă însă îl așteptau mai multe procese, între cari și procesul *Memorandului*, și de aceea dl Brote a stat cât a stat la băi în Helveția, și apoi, în loc să se reîntoarcă acasă și să meargă curăgios înaintea judecătorilor unguri, cum au făcut-o toți oamenii nostri, dumealui a găsit, că e mai cu cale, vezi d-ta, să treacă la București și să se așeze acolo, unde nici un Ungur nu-l neliniștește.

A venit procesul *Memorandului*, dl Brote a fost chemat și dînsul la Cluj, dar' nu s'a arătat. Ceialalți membri ai comitetului, toți, unul ca unul, s'au înfățoșat la pertractare, și precum știm, mulți au fost judecați la temniță grea.

Procesul *Memorandului* s'a sfîrșit în luna lui Maiu 1894; cei condamnați au fost duși în temnițele dela Seghedin și Vaț în vara aceluiași an, pe la sfîrșitul lui Iulie.

În timpul, ce cădea între Maiu și Iulie dl Brote, și alți oameni de ai lui au încercat în tot chipul și modul să îndemne pe cei condamnați în marele proces, ca să fugă și ei în Țeară și să nu între în temnițele ungurești. Încercările acestea proaste și urite au rămas, har Domnului, zadarnice, pentru-că cei condamnați, în frunte cu neînfrîntul nostru președinte Dr. Rațiu, nici n'au voit să audă de șoptirile acestea. Ei s'au hotărît mai bine pentru temniță, decât să se facă fugari și să ne facă astfel de rușine înaintea lumii. Ei au voit mai bine să suferă temniță, decât să fugă din fața dușmanului și să părăsească poporul, lăsându-l fără conducători.

Astfel dl Brote n'a isbutit cu încercările de a-și face soți. Mai târziu însă

totuși și-a căpătat unul, pe dl *Septimiu Albini*. Domnul Albini se îmbolnăvise în decursul procesului cel mare dela Cluj, așa, cât cu el nu s'a putut ține judecata atunci. S'a ținut însă mai târziu, când soții d sale, judecați mai înainte erau de mult închiși în cele temnițe. Judecata s'a sfîrșit și pentru el cu 2½ ani de temniță. Dar' dînsul, om tîner fiind, de tîner însurat, și bun prieten cu dl Brote, își alege calea acestuia și într'o bună-dimineată s'a cam mai șters și d-lui cătră București.

Trebuie să mai spunem, că acolo la București mai era încă și un al treilea om de ai nostri, și a domnul **Aurel C. Popovici**.

Cine să nu fi auzit de acest nume: **Aurel C. Popovici**? Cine să nu fi auzit de cartea „*Replica*“, această soră dulce a „*Memorandului*“? Domnul **Popovici**, un tîner harnic și înfocat, a fost condamnat, pentru *Replică* la 4 ani temniță!

Când a sosit vestea procesului, toată lumea a fost uimită de grozăvenia pedepsei, și toți sfătuiau pe de toți iubitul *Popovici*, ca să nu între în temniță — ci să se scape. Om tîner fiind, foarte harnic, foarte sprinten și ager la minte, era pagubă pentru noi toți să-l vedem pus în nelucrare *patru ani de zile*, dar' ne temeam chiar cu toții, că temnița poate să-i nimicească viața, fiind un om de fire sprintenă și ageră. Dl **Popovici** a trecut și dînsul granița, lăsând aici o sumă de 5000 fl., depusă ca chezașie la judecătoria din Cluj.

Astfel erau trei inși dintre conducătorii nostri la București.

Desbinați astfel, îndepărtați unul de altul, unii slobozi, ceialalți închiși, e firesc lucru, că înțelegerea dintre ei s'a cam turburat, eată anume cum și de ce:

După-ce dl Brote a fugit dela Sibiu, stăpînirea ungurească a oprit și „*Tribuna*“ și „*Foaia Poporului*“ pe cuvîntul, că stăpânul lor nu e în țeară. Atunci comitetul național, neputîndu-se lipsi de ajutorul acestor două foi puternice, s'a înțeles cu dl Brote și a cumpărat dela el întreg „*Institutul Tipografic*“ cu foi cu tot, ca să nu se poată zice că *proprietarul* nu-i în țeară.

Dl Brote a vîndut foile, dar' mai mult de silă, decât de bună voie.

Comitetul atunci a pus foile pe numele câte unui om de al seu, căci pe numele chiar al comitetului nu se puteau pune. Așa au mers lucrurile, bine, rău cum au mers, până la sfârșitul anului trecut. Anume, comitetul național era proprietarul foilor, dar' așa pentru ochii lumii, ele erau puse pe numele altora, mai în urmă pe a lui T. L. Albini.

În toamna trecută comitetul național hotărăște să facă o schimbare în rînduirea acestei averi a sale, care se numește „Institut Tipografic“. Spre scopul acesta el a cerut prin Dr. Rațiu, capul comitetului, dela dl T. L. Albini, să-i dea o scrisoare. prin care să recunoască, că averea de fapt nu e a lui, deși e pusă pe numele lui. Domnul Albini, face ce face, o încurcă încolo și încoace, dar' nu dă scrisoarea cerută; că el a primit-o dela toți, și acum nu toți 'i-o cer, că nu toți sînt aci, că tînda, că manda.

Astfel s'a început vrajba cea mare, care a ținut vre-o 3—4 luni. În sfârșit, pe la Crăciun neînțelegerile devin chiar gălăgioase. Pe partea neascultătorului Albini se pun și redactorii „Tribunei“ de pe atunci, tot oameni prietenoși lui Brote, și alte rudenii de ale dlui Brote. Ei cutează a se împotrivi pe față comitetului și anume dlui Dr. Rațiu. E lucrul naibei, și ne mai auzit. Cei mai mici 'mi-se ridică, mă rog, și se fac cei mai mari, și fac o gălăgie, de nu s'o mai pomenit la noi. În sfârșit, dl Dr. Rațiu, om înțelept și așezat, nu se lasă încurcat de niște băeți obraznici, fi dă binișor afară, și aduce alți redactori, ear' din mâna lui Albini ia toată averea, de care s'a arătat nevrednic.

Astfel s'a fi sfârșit lucrurile. Dar' de o parte nu puteam pricepe cine se fi sgădărit pe niște oameni, ca Russu-Șirianu, George B. Duică și alții — și cine se fi amăgit pe ceialalți, cum e și părintele Dr. Lucaciu, care într'o vreme ținea cu cei răsvrățiți.

Că se porniseră, mă rog, la flecării, la minciuni, și vorbe slabe de te lua groaza de ei și îți venia greată.

Acum știm totul; acum s'au limpezit lucrurile, acum s'au desvilit toate apucăturile meschine.

S'a descoperit, că pricina întregii vrajbe era dl Brote, care s'a fost pus la înțelegere cu Ungurii, ca să ne vîndă, și pentru aceea ar fi voit să pună mâna și pe „Tribuna“ și pe „Foaia Poporului“, ca să amăgească prin ele poporul și să-l înduplece la închinare înaintea dușmanilor sei. Lucrul ar fi de necrezut, dacă nu ni-l-ar fi descoperit chiar dl Aurel C. Popovici, care a fost necontentit lângă dl Brote și care toate le-a văzut. Dl Popovici a desvilit toate păcătoșeniile aceste ale lui Brote în „Tribuna“, vre-o câțiva numeri de-a rîndul. Azi toată lumea le știe și se miră, cum de dl Brote a putut să facă una ca aceasta.

Lucrul însă e peste ori-ce îndoeală, și noi în numărul viitor îl vom arăta și mai amănunțit.

Ori-cât de întristătoare ar fi aceste lucruri trebuie să le primim cu sînge rece și să rămănem tari în credința neclintită a isbîndei cauzei noastre.

Au mai fost ei oameni singuratici, cari au încercat, ca dl Brote, să ne împace rușinos cu Ungurii, dar' ei s'au prăbușit și au rămas cu rușinea, de a-și fi părăsit poporul.

Avem, har Domnului destui oameni, nu numai cuminți și harnici, dar' și cinstiți, cari sînt nu numai luptători vrednici dar' și buni paznici ai sfintei noastre cauze. Cu acestia să mergem neînfricați înainte; ear' cine s'ar face vînzător, în lături cu el, ori-și-cine ar fi.

Căci nu unul singur poate să fie stăpîn pe noi și cauza noastră sfântă, ci numai noi toți.

Astfel vom fi și vom rămăne tari!

Prigonirea pentru Manifest. Acei dintre fruntașii minții românești, cari au subscris Manifestul, au fost cu toții osândiți la temniță. Curagiul, interesul și iubirea lor față de națiunea mamă le-a adus temniță; nu au făcut ei rele, nu au furat, nu au omorît pentru a fi aruncați în întunecimea temnițelor ungurești, ei 'și-au iubit neamul; durerile lui și ale lor sînt; năcasurile lui și ale lor sînt, soartea tristă în care se află îi doare și îi doare cu atît mai virtuos, cu cît încrederea neamului 'i-a pus acolo unde sînt, ca să-și apere neamul de nevoi, să-l ferească de schiungiviri, de necazuri, de asupriri. Dar' tocmai iubirea asta de neam a lor e ceea-ce nu le place celor dela cîrma statului, tocmai aceasta este ceea-ce dă curgere urei, lor față de noi, tocmai pentru aceasta sa pornesc, ca-și-cînd toate grozăveniile iadului s'ar deslănțul. Strigătului de durere, Manifestului, îi răspund cu temniță, ca-și-cînd noi am fi strigat după temniță, ear' nu după dreptate, după libertate și după deopotrivă îndreptățire.

Al șeptelea dintre întemnițații cari au avut curagiul de a subscrie Manifestul, e dl Dr. Teodor Mihali. Dînsul încă a fost judecat la pedeapsa cea mai mare și anume la 15 zile temniță de rînd și la 100 fl. pedeapsă în bani. Sentința o spune lămurit, că pedeapsa are să se facă în temniță și nu se poate plăti cu bani,

Eată dar' jertfa cea din urmă pentru Manifest, pentru a cărui subscriere 87 de zile și suma de 625 fl. are să se scurgă din punga celor cu tragere de inimă pentru binele obșteșc al neamului românesc.

Dragostea noastră pentru dinșii va crește din ce în ce în măsură cu prigonirea ce o îndură pentru a noastră mîntuire!

Osândă grea.

Am făcut, în numărul nostru trecut, cunoscut cetitorilor sfârșitul procesului celui mare cu 42 acușați, la Alba-Iulia, proces ce s'a sfârșit cu osândirea alor 16 dintre ei.

Vom face azi o mică privire asupra acestui proces.

De ce s'a pus el oare la cale?

Ce scop s'a urmărit prin punerea lui în curgere și prin sfârșitul ce 'i-s'a dat?

FOIȚA.

Poesii populare.

Din Cacova I. Iara

culese de Ioan Vesa, învățător.

Mândra mea-i cu cisme nouă,
N'are talpă pe-amîndouă,
Nu-s nici călcăie la ele,
Calcă numai pe obele.

Frunză verde busuioc
Să-ți spun mândră ce te joc,
Nu te joc că îmi ești dragă
Ci te joc pentru uiagă.
Nu te joc că 'mi ești draguță,
Fără pentru palincuță.
Nu te joc că doară 'mi placi,
Ci te joc pentru șustaci.
Nu te joc că te iubesc,
Numai că te celuesc.

Din Vorumloc

culese de Miron Coleșan, june plugar.

Măndruță ca a mea
Nu-i în sat la nimenea,
Cînd îi pomenesc de furcă
Ea-și ia țolul și se culcă
Și s'acopere cu sacul
Și doarme pîn' o ia dracul.

La răchita roșioară
Să 'ntindea popa să moară,
Ar muri și nu se 'ndură
Pentru coarne de prescură.

Măi badișor strugur dulce
Tot ai zis că nu ti duce,
Tot ai zis, că doară, doară,
Pîn' ai văzut, că te joară.

Decât pită cu slănină
Dela hârșca de bătrână,
Mai bini o cojiță arsă
Dela o fată frumoasă.

Hora miresei.

Culeasă de Petru Cipou, învățător în Luncoara de pe Crișul-repede.

Noi mergem după mireasă,
Nu știu lăsa-ne-or în casă,
Noi vom face ce-om putea
Și n'om veni fără ea.
De-ar ști fata cum nu știe
N'ar merge la cununie,
Ce 'ți-ai frînge mânilor
'Ți-ai blăstîma zilele,
De-ar ști fata cum nu ști
Nici în car nu s'ar sui,
Nici pe spițe, nici pe roată
Ci-ar sedea la mă-sa fată,
Plîngeți ochi și lacrămați
Că de părinți vă lăsați,
Cu străini vă cununați,
Cu cununa gardului
Cu uritul satului.
Plîngeți fată cosița,
Mila dela maică-ta,
Plîngeți fată portul tău
Mila dela tatăl-teu.
Cereți fată iertăciune,
Dela frați dela surori

Bunii nostri cetitori știu care a fost scopul altor procese politice de până acum, căci noi am spus-o, — și și procesul acesta nu-l putem privi de altceva, decât ca pe un proces politic.

Un proces adecă, prin care s'a mers după vechia marș-rută a proceselor pornite contra Românilor, având de scop: să ne înfrice, să ne peardă plăcerea de luptă, să ne înmoaie!

Numai și numai de atare poate fi privit și procesul dela Alba-Iulia.

Au stat, precum se știe, pe banca acușătorilor, mai ales oameni din popor, măiestri, zileri, zidari etc.

Ei au arătat o ținută, peste tot luat, bravă, românească, răspunzând la întrebarea, că de ce au mers întru întimpinarea Memorandiștilor, cu aceea, că au voit se cunoască și ei pe bărbății, care pentru nație și ale ei drepturi au luptat și se le zică: să trăească! Și nu se lăpădau oamenii de fapta lor, și vrednici sânt de laudă pentru acest lucru, căci bărbăția nu stă numai în a demonstra, ci și în a sta și de față pentru demonstrare și a-și susține fapta, primind și pedeapsa dacă și se dă, pe drept ori pe nedrept!

Și acușătorii de cari e vorba, spre cinstea lor fie zis, cei mai mulți așa au și făcut. Numai puțini au fost clătinători și au șovăit în fața judelei, dar' nu-i așa mirare, căci între atâția se află și un fricos doi, nu numără! Cei mai mulți au fost cum se cade, și de acestia ne bucurăm.

Și ne bucurăm pentru-că vedem, că ei au înțeles ce scop are procesul pus contra lor, și au făcut, ca acel scop să se isbească ca de o stâncă și se cadă sfărâmat, de voința lor tare și neînfricată.

Așa să și facem totdeauna.

Numai prin bărbăție și neînduplecare poți face și pe contrarul să te respeceteze!

Azi te lovește pentru asta, dar' lovindu-te, nici el nu se bucură, căci vede, că scopul adevărat nu 'și-l-a ajuns și că lovitura dată mai mult te va înțeți în drumul ce lui nu-i place, decât te va abate dintr'insul.

Încolo, drept judecând, pedeapsa dela Alba-Iulia, a fost prea grea! Judecătorii par a nu se fi gândit de loc, între ce fel de împregiurări, între ce aprinderi și necazuri s'a întâmplat demonstrările: era după proces, după osânda cea grea, când toți ferbeam, și când e încă mirare, că s'au petrecut numai așa de puține întâmplări neplăcute stăpânirii.

Îndeosebi greu pedepsit a fost dl învățator Medrea (opt luni)! De ce? Ca să bage spaimă în alți învățători ai nostri, cari ei sânt sufletul multor din cele mai frumoase arătări naționale ale noastre!

Nădejduim însă, că nu-și vor ajunge scopul!

Iubiților osândiți le zicem: Împliniți fără pășare pedeapsa voastră! Inimile noastre și dragostea noastră, cu voi sânt!

Înfrângerea Italianilor.

Precum alte țeri mari, așa și Italia este stăpânită de dorul de a-și lărgi hotarele și mai ales într'acea parte care este mai apropiată și mai ușor de cârmuit. Astfel de moșie stăpânită de Italia e și Erythrea, învecinată cu Abyssinia, în Africa.

Cu cât Italia se străduia mai mult spre a-și asigura și întări, ba poate și de a-și întinde granița înspre Abyssinia, cu atât mai mare împotrivire întimpinau din partea poporului de jumătate sălbatec și păgân al țerii Abyssiniei.

Certele crescură din ce în ce, ba abyssinienii intrară cu armata lor chiar și pe pământul italian în Erythrea, ceea-ce

făcū pe Italiani, ca să încerce alungarea lor cu arma. Dorința lor însă nu s'a împlinit, căci armata de un batalion a Italianilor a fost bătută la Amba-Aladgi, ear' mai târziu la Makalle, în urma căreia jumătate pământul a ajuns în mâinile Abyssinienilor, cari cuprinsesă tot mai multe orașe, cari pentru Abyssinieni erau sfinte și de mare greutate. Stăpânirea italiană într'acestea trimise ca comandant al armatei, pe generalul Baldissera în locul lui Baratieri, în care nu avea destulă încredere. Faptul acesta îl supără tare pe Baratieri, care se hotărise la 1 Martie pentru o năvală asupra Abyssinienilor.

A mâncat-o însă naspălat, căci s'a ales cu o strașnică învingere, care îl făcū renumit în — ura și disprețul Italianilor.

Lupta s'a început des-de-dimineață și a ținut numai 6 ore și în timp de aceste șese ore soldații italieni au fost bătuți cumplit; au pierit 8000 soldați, între cari trei generali, mai mulți coloneli și un mare număr de alți oficeri. Toate tunurile au trebuit să fie lăsate pe câmpul de bătaie, căci năvala Abyssinienilor era așa de năvalnică, încât soldații nici n'aveau vreme să inhame caii la ele.

Grozăvia s'a început cu fuga așa numiților Ascaris, locuitori născuți în Africa și cari la început au luptat alături cu Italianii; în urma lor armata întreagă s'a risipit, fiecare fugea încatr'o putea, nu era stăpânit decât de gândul de a se scăpa pe sine cu ori-ce preț, călcând, răcind pe cei-ce îi veniau în cale, și pe cei-ce îi stavileau fuga. Era prăpădăul lui Dumnezeu! Generalii Baratieri și Arimondi încercau cu revolvere în mână a oprî soldații în loc; nimeni însă nu-i asculta.

Înfrângerea aceasta a Italianilor a dat naștere unei mari neorândueli în sinul fraților nostri din Italia, ear' urmările ei nu se pot prevedea, așa sânt de mari și păgubitoare!

Dela grădina cu flori,
Dela-un fir de busuioc
Dela ficiori pentru joc,
Și rămâi tu cu noroc,
Că pe tine duce-te-or
Peste mulți în alte curți,
La părinți necunoscuți.
Nu te supăra mireasă
Că-i băta pe grindă-acasă,
Și-i cioplită și pălită
Pe spate este gătită,
Ș-i cioplită 'n patru dungă
Ca spatele tău de lungi.

* * *

Haida fată după mine
Că mă prind că 'ți-a fi bine,
La moară nu te-oi mâna,
De nu-i merge nu-i mânca,
Desculță nu te-oi purta
Că tu singură-i umbla,
Nici boii nu te-or împunge,
Nici vacile nu li-i mulge,
Lapte dulce, nu-i mânca,
Să te doară inima.
'Ți-aș mai spune câteva
Dar' nu mă lasă inima.

Istețimea Moțului.

Întemplantare adevărată.

În iarna anului 1895, când prin țeara Moților era cea mai mare lipsă de nutreț, un Moț din Munții-Apuseni, ducându-se spre Turda cu calul încărcat de cercuri și ciubară, înoptă pe drumul de pe lângă Arieș. Și neavând măcar o mână de fân, pentru bietul cal, cum mergea el așa singur numai cu calul de căpăstru, vazu nu departe de drum o grădină cu o clae bună de fân și se hotărî ca să-și iee puțin fân și fără voea stăpânului. Își lăsă deci calul în drum, și se îndreaptă către grădina cu fânul, în care stăpânul fânului sta la pândă, fiindcă mulți oaspeți își căpăta la fân. Sărind Moțul peste gardul grădinii, ce făcū?

Înainte de a se apropia de fân, se puse în genunchi își împreună mâinile, își ridică ochii spre cer și începū:

„Doamne, cela-ce porți grije de toți oamenii și m'ai grijă și pe mine până acuma și care toate le vezi, vezi-mă și pe mine, că nu de bunăvoină vreau să mă fac fur și să păgubesc pe cineva, fără numai silit, ca să nu-mi peie calul de foame. Doamne, dă omului a cui e fânul ăsta, ca pe anul viitor să aibă de o sută de ori mai mult, dă-i sănătate și putere, ca să mai poată lucra. Iartă-i păcatele lui și ale părinților lui!”

După-ce își găta rugăciunea, se sculă din genunchi și își smulse puțin fân, îl luă subsuoară și se duse la cal. Ear' omul cu fânul rămase ca înlemnit în locul unde era pitulat, de istețimea cu care știe fura Moțul. Și de atuncia a rămas vorba pe la noi: „Fură ca Moțul: cu rugăciuni!”

Ioan Vesa,
învățător.

Dreptul de alegător.

Legea electorală ungrească din 1874 (articolul XXXIII.)

Partea V.

Purcederea la alegere.

(Urmare.)

§. 62. Privitor la măsurile luate în înțelesul paragrafilor 59, 60 și 61, comitetul central publică în limba statului, și fiind de lipsă și în alte limbi întrebuințate în cerc, o publicație prin care se face cunoscut: numele președinților și al secretarilor; șirul după care au să vină comunele la votare, ori părțile de oraș, precum și celelalte rîndueli ce sînt a se ținea la alegere.

Această publicație trebuie să fie trimisă fiecărui oraș, și fiecărei comune a cercului de alegători, ear' primăria e datoarc a o publica și ea comunei, în chipul în care se obișnuiește în comună (adeacă prin graiu ori lipirea hârtiei la locul știut pentru publicări), cu cel puțin trei zile înainte de alegere!

§. 63. Președintele alegerii ori cel al comisiei, nu poate fi ales deputat în cercul unde el conduce ca președinte alegerea ori scrutiniul.

§. 64. Pentru a supraveghia ca la votare să pășească într'adevăr persoanele chemate (nu altele în locul lor), se vor numi din partea fiecărei primării comunale ori magistrat orășenesc, câte doi bărbați de încredere, precum și fiecare candidat (doritor de a fi ales) va numi spre același scop de supraveghere, din partea sa aâte un om de încredere din orașul ori comuna sa.

Insemnare. Bărbații de încredere ai unei comune, vor sta ca supraveghetori în scopul numit, firește, numai până votează comuna lor, nu și la altele.

§. 65. Alegerea se face totdeauna în localitatea (orașul ori comuna) de căpetenie a cercului, fără privire la aceea, că votarea se face înaintea unei ori mai multor comisii.

Atât șirul în care votează comunele ori ținuturile de orașe, cât și comisiile la care acelea sînt împărțite, se vor face încă cunoscute și prin o publicație ce se va lipi înaintea locului de votare și în mai multe părți ale orașului ori comunei.

§. 66. Dacă președinții ori secretarii comisiilor ar fi împedecați de a se înfățișa, atunci președintele de alegere, înțește locurile goale din rîndul locuitorilor aleși de comitetul central.

Dacă alegătorii cari propun pe cineva de candidat de deputat, (pentru a fi ales), nu-și numesc bărbați de încredere, ori trimișii comunelor nu se înfățișează la alegere, atunci președintele alegerii pune pe alții în locul lor.

§. 67. Conducerea a erii, ținerea bunei rîndueli, și toate măsurile prevenitoare ce trebuiesc luate spre acest scop,

sînt datorințe ale președintelui de alegere; el poruncește poliției ce e adusă spre ținerea rîndueli, și dacă e, și miliției.

Chemarea și datorința președinților comisiilor de scrutiniu e, să adune voturile alegătorilor ce se înfățișează înaintea lor; ei hotărăesc privitor la arătările făcute contra voturilor date, și priveghează asupra bunei rîndueli în locul de alegere și în cea mai apropiată împregiurime a acestuia. Spre acest scop, înștiințând îndată pe președintele alegerii, pot da porunci și puterii armate (miliției).

Dacă e lipsă, pot oprî, deocamdată, votarea. Privitor la timpul când se se reînceapă, hotărăeste președintele alegerii, care singur are drept a întrerupe alegerea, înștiințând îndată comitetul central.

§. 68. Alegătorii nu-și iertat să aibă la ei arme ori bâte, în vreme-ce se înfățișează la conscriere ori la alegere.

§. 69. Alegerea se va deschide, prin președintele alegerii, în comuna ori orașul numit, la ziua și locul hotărît, la 8 ciasuri dimineata!

§. 70. Fiecare alegător al cercului poate propune pe un candidat pentru a fi ales. Această candidare se va da în scris președintelui alegerii, care o poate primi în locul numit de dînsul, la timpul statorit și în ziua ce premerge alegerii (în ajun), ear' terminul cel mai târziu pentru a primi astfel de candidări, este: jumătate de cias după deschiderea alegerii.

Odată cu candidarea, se va numi, pentru fiecare candidat, de fiecare comisiune scrutătoare câte un om de încredere, ear' celui-ce a făcut candidarea, îi stă în voe a-și alege pe lângă fiecare comisie, câte doi bărbați de încredere.

La cererea celui-ce candidează, 'i-se va da o dovadă despre aceea, că a făcut candidarea.

(Va urma.)

SCRISORI.

O veste îmbucurătoare.

Din comuna Babța primim o veste din cele mai bune, veste, care umple de bucurie inima celor buni și îndeamnă la zel, rîvnă pe cei, cari au obiceiul de a sta cu mâinile în sîn, fără de a lucra nimic spre binele poporului, din al cărui sîn au eșit.

Munca și jertfa ce o aduc băbțenii pe altarul sfintei noastre biserici sînt vrednice de toată lauda și sînt cu o dovadă mai mult, că Românul nostru ori-cât de sărac ar fi el, nu-l rabdă inima, ca să nu-și aducă prinosul seu în via Domnului.

Eată și împărțirea:

Babța (în Sălagiu), la 9 Martie 1896.

În comuna noastră română de legea greco-catolică, pe ziua de 8 Martie din anul acesta, s'a conchemat o adunare a poporului din partea dlui părinte Stefan Pop, la care au

luat parte toți credincioșii bisericii noastre din Babța. Subiectul celor de vorbit a fost: *zidirea unei noue biserici.* După alcătuirea adunării, în care fu ales de președinte dl preot Stefan Pop, ear' de notar subscrisul, ia cuvîntul dl președinte și într'o vorbire frumoasă, arată lipsa unei biserici amăsurat timpului în care trăim și numărului credincioșilor, ear' la sfîrșit propune a se da zeciuală din spicoase sau din păpușoiu, apoi dintr'un car încărcat cu scânduri, o mierță cu vîrf, ear' dintr'unul fără scânduri o mierță rasă, care zeciuală se țină în anii 1896 și 1897. Adunarea întregă primește propunerea dlui Pop și hotărăeste alegerea unui comitet de 10 inși pentru mănuierea zeciualii din spicoase și a păpușoiului. Biserica din Babța mai are bani pe camete în comună, în acții la institutul de credit și economii „Silvania“ și într'un contract la stat pentru cărcimărit, de tot într'o sumă de 5317 fl. 69 cr.

Suma aci atinsă s'a sporit numai prin hărnicia bravului preot Stefan Pop; laudă acestui bătrîn și zelos preot care aproape 50 de ani se află între acești bravi și buni poporeni, cari sfaturile bune ale celor cu tragere de inimă pentru ei, le-au ascultat și dus în îndeplinire, — dovadă: casă parochială provăzută cu șură și toate cele de lipsă din jurul casei, școală, ca și care rari sînt în Sălagiu, societate de cumpătare în beuturi spirtuoase, și acum eată jertfă pentru locașul dumnezeesc: *zeciuiala.* Onoare și voue, bravilor poporeni din Babța!

Cum spun cei bătrâni, înainte de aceasta cu 50 de ani comuna Babța avea 30 de case cu aproape 300 suflete, astăzi însă are 162 case cu 960 locuitori, Români în stare bună și buni muncitori. La venirea preotului în această parochie biserica nu avea crucerul orbului; casă parochială? ca și alte case din sat, dar' încă mai slabă, doagă, neavînd nici garduri. Pe acele vremuri în toată Babța nu era car ferecat și grapă cu colți de fer, hotarul jumătate nelucrat, astăzi însă s'a schimbat, căci un petec de pămînt nu se află nelucrat. Grâu nu se sîmîna, ca să nu le piară sîmînta (!), astăzi cea mai mare parte de hotar e sîmînată cu grâu.

Astfel se poartă poporul nostru, astfel își drege traiul, astfel știe prețui vremea și munca spre fericirea lor în parte și spre a neamului înaintare!

Gavriil Aluș,
dascăl român.

Bistrița, la 25 Februarie, 1896.

— Nunțile țărănești. — Reuniunea meseriașilor români. —

Onorată Redacțiune,

Deși timpurile sînt grele și legile nouă bisericești aduc multe plăgi pe capul adevăraților creștini, totuși în cășlegile trecute între Români din Bistrița s'au făcut 17 nunți sau împărecheri, însă durere, nunțile țărănești în Bistrița nu se mai fac după obiceiurile cele bătrâne și frumoase și deși Români din Bistrița au mai toți casele lor de peatră cu încăperi frumoase și bine orînduite, totuși le fac aiurea de dragul cătorva căputași mai spoți și nespoți cu de ale învătăturii cari, paremi-se, se cam rușinează a merge la nunțile țărănești în casele lor proprii. Bieții țărani de un timp încoace au început a face nunțile prin saloane de sticlă, și ospetării, și în loc să meargă pe jos după mireasă și la cununie, pe cum moșii și strămoșii noștri, acum se duc în birjă, tocmăi ca cei mai avuți conți.

La 2 Februarie s'a făcut o nuntă țărănească, la care am numărat 10 birji, toate în-

cărcate cu țerani și deși părechea cununată nu se poate număra tocmai între cei mai avuți Români din Bistrița, totuși după cununie s'au dus de-a dreptul în unul din cele mai elegante saloane, ear' mireasa în loc să fie îmbrăcată în mândrul nostru port național, amăgită de niște muieri stricate și-a tăiat părul în frunte și s'a mascat cu vël.

Oare nu cugetă domnii inteligenți, cari cu toate privilegiile se află în mijlocul poporului, că ar pute face un serviciu foarte mare Românilor, dacă le-ar spune, că nunțile prin saloane și ospetării publice le slujește numai spre prăpădirea averilor lor, strînsă cu mult necaz; nu cugetă doamna învățătoare din Bistrița, care și așa se ține de conducătoarea tineretului țerănesc, că ar face un mare și bun lucru fetelor române din Bistrița, dacă le-ar spune să se țină de portul nostru național, să nu-și taie părul în frunte și să lapede șleierile pentr-nă purtând ca mireasă astfel de zdrențe străine, numai de ris și de batjocură se fac?

Fiindcă în Bistrița se află un număr foarte mare de tot felul de meseriași români, atât calfe cât și măiestri de sine stătători, după-cum arată și conchemarea alăturată aici, încă în anul trecut la 17 Martie ne-am adunat în școala română din loc spre a ne pute constitui în o Reuniune de meseriași români, și cu ajutorul domnilor fruntași ne-am și constituit după toate formele. Domnii Dr. Tripon și Dr. Linu, avocați și consoții ne-au alcătuit statutele și le-au așternut înaltului minister spre întărire, însă cu toate acestea, deși e aproape un an dela acea constituire, totuși Reuniunea meseriașilor români din Bistrița încă nici astăzi nu-i pusă în lucrare, și deși dintre meseriași mai mulți au plătit atât taxa de înscriere cât și cea lunară, n'au nici local de convenire, nici foi, nici bibliotecă, din care pricină cei mai mulți dintre tinerii meseriași, în lipsă de reuniune română, sau umblă bătând ospetăriile, sau pășesc ca membri în reuniuni straine și cu timpul se cufundă cu totul în marea străinismului, ceea-ce pentru neamul românesc e foarte păgubitor.

Fiindcă în Bistrița deși trăim peste 300 Români, între cari și un număr frumos de oameni învățați, totuși afară de corul bisericesc alte reuniuni române nu avem. Nu numai păgubitor, dar' și rușine ne-ar fi, dacă și reuniunea meseriașilor români, care e deja constituită, am lăsa-o să dispară, fără să fi văzut lumina zilei.

Domnul Alexandru Roșu, care e presidentul acestei reuniuni, e rugat pe această cale să binevoască a face pași de lipsă pentru punerea reuniunii în lucrare, sau dacă cugetă, sau își ține de sub vrednicie a sta în fruntea unei reuniuni de meseriași români, apoi de-și abdicarea din acel loc și se lase pe alt bărbat în locul domniei-sale. *Alexandrescu.*

Jurământul.

Țagul-mare, 3 Martie 1896.

Vă rog a da loc în „Foaia Poporului” următoarei întemplieri, pentr-ua din ea să vadă și să se învețe poporul nostru a se feri de spurcatul rachiului jidovesc.

În comuna Țagul-mare pe câmpie în anul trecut mai mulți beutori de frunte simțindu-se că nu mai au din ce și pe ce bea, s'au dus la părintele preot din loc, ca să-i joare de-o-camdată pe un an. Preotul după-ce le-a împărțit ce însemnează jurământul, precum și urmările ce vor proveni celor-ce nu vor ține post de rachiul pe timpul de un an, apoi i-a jurat pe toți, dar' cu acea îndatorire, ca la o în-

templantă să nu țină legământul, atunci acela, când va muri, să fie înmormântat fără de a trage clopotele după el și preotul să fie îmbrăcat numai în vestmintele-i proprii, de toate zilele, fără falon și patrafir, ceea-ce până acum s'a și întemplant cu unul.

Pantilimon Vințelieri, care încă făcuse jurământ, de abia a ținut o lună, apoi s'a dus la cărcimă și a beut, ceea-ce între alții a văzut chiar și preotul, care l-a jurat.

Din acea zi a picat la pat și în tot restimpul boalei nu a putut mânca nimica, numai se năcăja și striga celor din casă: „Vine dracu, vine și mă duce!” Ba n'a voit nici să se spovedească nici să se cuminece așa, încât a murit asemenea unui păgân. După datina creștină de a se trage clopotele, în urma înțelegerii senatului parochial în frunte cu preotul au hotărît, că numai odată să se tragă clopotele, ca să se deede știre în sat, că este mort, și a doua-oară, de adunare, când îl vor înmormenta, ceea-ce s'a și întemplant. Preotul în decursul înmormentării a slujit fără falon, patrafirul l-a pus numai după rugarea mai multor săteni fruntași, ear' din popor numai pe cel mai rău l-am văzut. Va se zică, a fost de risul satului, căci de când a murit și până astăzi tot numai de el se vorbește la toată casa.

Fiindcă această datină de a se jura pentr-ua nu bea, în poporul nostru e tare lătită, din această întemplantă poate învăța fiecare om, că dacă de sine nu se poate lăsa de această datină spurcată și e aplicat a se jura atunci sau să se țină de jurământ, sau mai bine să nu cheme pe Dumnezeu de mărturie pentr-ua un lucru așa de nimica, pentr-ua care își perde sufletul și fericirea vecinică în lumea cealaltă.

Gregoriu Șuteu,
învățător rom.

Notar nevrednic.

Cârpa, 15 Febr. 1896.

Onorată Redacțiune,

Cea dintăiu căsătorie civilă din comuna Cârpa, lângă Caransebeș, săvârșită de fiul de dascăl, ear' acum dl notar cercual ca matriculant, Alexandru Popoviciu, s'a făcut Sâmbătă în 8 Febr. încă mai dihai de cum o spune legea în art. XXXI. din 1894 și ordonanța ministerială din 26 Noemvrie 1895, unde cetim, că la încheierea căsătoriei civile au să iee parte numai mirii și doi martori.

Numitul notar însă, voind a da o însemnătate mai mare căsătoriei civile pe deoparte, ear' pe de alta, vrînd să se țină și de bătrâna vorbă românească: „Rîdete când te însori, că vei plînge când mori”, — în ziua susnumită mergînd mirii la cancelaria matriculară pentr-ua încheierea contractului, din lipsa martorilor, numai cu unul — dl notar a chemat căprarul satului, căci numai acelaia fi poate porunci, împlinind astfel suma martorilor ceruți de lege. Dar' afară de acestia au mai fost chemați la săvârșirea nuntei civile și întreaga familie și curtenii notarului: servitor, servitoare, copii mici și alții; acești înalți oaspeți în loc de a se purta cuviincios, rîdeau și glumeau, încât și mirii au început a rîde. Dl notar voind să fie serios, porunci mirilor să nu rîdă, la ce a căpătat răspuns: Nu pot să nu rîd, căci d-lor încă rîd! Și astfel cu ris și batjocură s'a săvârșit cea dintăiu căsătorie civilă din Cârpa. Poporul din sat a ris și el de căsătoria aceasta în legea noaună.

După obiceiul în biserica noastră greco-orientală preotul e dator a umbla cu crucea

în ziua de 5/17 Ianuarie, când apoi sfințește și stropește casele. Așa a făcut și preotul dela noi. Știindu-l și pe notar de Român, a mers și la dînsul cu sfânta cruce spre a-i sfinți și stropi pe el și ale sale; notarșita însă l-a întimpinat cu cuvintele: „Părinte, nu stropi, căci 'mi-se strică mobilele și păreții”, ear' în anul următor i-a zis: „Părinte, să nu cânte copiii, căci 'mi-se sparie copiii și se îmbolnăvesc”. A treia-oară a făcut-o și mai boacănă, căci a trimis servitoarea înaintea preotului și să-i spună ca să nu vină, căci fata domnului notar *doarme*.

Obiceiul de a da cu treascurile (piulițele) la sărbători mai mari încă s'a încercat dl notar să-l oprească și șteargă, poruncind preotului, ca să ese cu treascurile din sat afară, ca astfel să nu se sparie notărșita și fata dînsului. Preotul însă nu a ascultat și foarte bine a făcut.

Deocamdată fie de ajuns cele spuse, căci am scris cu gând, ca dl notar să se lase de apucăturile-i rele și să se întoarcă la calea cea adevărată.

Un cărpan.

Loc deschis. *)

Dare de seamă și mulțumită.

„Corul român din Chinez” (Knéz) a arangiat în decursul cășlegilor trecute șese concerte, anume în: Chinez, Hodoni, Pesac, Bărăteaz, St.-Andraș și în Becicherecul-mic.

Cu ocașinea acestor concerte au încurs ca suprasolviri dela următorii domni: Al. Crăciunescu, paroch rom. gr.-or. 2 fl. 20 cruceri; Koszka S., not. com. 2 fl. 50 cr.; M. Nikolits, teolog de Belgrad 50 cr.; G. Dirina, comerciant 30 cr.; Ioan Sfletici, cand. de notar, 20 cr.; Bingert F., maghistrul post. 20 cr.; Bașits M. inv. sârb 20 cr.; Gimpel P., comerc. 20 cr.; Jiva Ungurian 20 cr.; Dama Daian 20 cr.; Vlada Gain, ospetar 20 cr.; Ilie Petcu 20 cr.; Ecat. Crișan 20 cr.; Iag. Mercea 20 cruceri și George Chepeșan 20 cr., toți din Chinez și Iuliu Secheșan, not. com. în Bărăteaz 75 cr.

Corul concertant a avut cu ocașinea acestor concerte o primire mai mult ca frățescă din partea populațiunii din comunele amintite. Onorata inteligență fără deosebire de naționalitate a spriginit atât moralicește, cât și materialicește această serie de concerte. Onoratele comitete arangiatoare nu au întrelăsat nimic de dorit în arangiere, astfel cele șese seri au lăsat concertanților tot atâtea amintiri dulci. Îndeosebi comitetele arangiatoare din Pesac și Becicherecul-mic au excelat peste așteptare.

Deci, corul voc. rom. din Chinez (Knéz) vine și pe această cale a exprima sincera sa mulțumită populațiunii, on. inteligențe și on. comitete arangiatoare precum și p. t. domni suprasolvenți.

Cu durere vin membrii activi ai corului a-și lua cel din urmă adio dela cei-ce au spriginit corul cu atâtea căldură, anunțând, că prin rîutatea a cătorva persoane de aici, corul a încetat a mai fi. (Dureros lucru, când cearta dintre frați e aceea care cășunează astfel de rele, cari au o nespūsă înțurire asupra vieții și înaintării poporului nostru! Red. „F. Pop.”)

Chinez, (Knéz) la 25 Febr. n. 1896.

În numele corului:
Traian Brătescu,
învățător și dirigent de cor.

*) Pentr-ua cele cuprinse în rubrica aceasta redacțiunea nu primește răspunderea.

Curs de altoit pomi.

Subscrisul comitet a dispus arangiarea unui curs de altoit cu demonstrațiuni din pomărit. Cursul se va ține Sâmbătă la 9/21 d. a. și Duminică la 10/22 Martie a. c., în opidul *Seliște*, sub conducerea presidentului D. Comșa și a membrului din comitet, dl Ioan Chirca, vicenotar.

La acest curs sînt poftiți a lua parte toți membrii Reuniunii, cum și alți cultivători de pomi.

Sibiiv, 3/15 Martie 1896.

Comitetul central al „Reuniunii române de agricultură din comit. Sibiului“.

Victor Tordășianu,
secretar.

Dem. Comșa,
president.

CRONICĂ.

Cu flori cu ramuri verzi. Din Toplița-română „doi străini“ ne scriu, că iubitul nostru conducător, Iuliu Coroian, care a fost întemnițat pentru „Memorand“, ear' acum din nou pentru „Manifest“, a fost întimpinat cu cea mai mare dragoste din partea Românilor printre cari a umblat. Așa în Toplița-română 'i-s'a predat din partea unei copile îmbrăcată în vestminte naționale, un buchet de flori însoțit de drăgălașele cuvinte:

Bine-ai venit, luptător neobosit,
Fie-ți calea plină de flori
Și pentru Români — învingător!

Un nou proces. Harnicul țeran Ioan Șerbu din Poiana, a fost ascultat Mercuri și Joi de către judele cercetător. E vorba de un nou proces pentru tipărituri iscat din o scrisoare a d-sale și publicată în nr. 38 din 1894 al foii noastre.

Rușine să le fie! Din Gioroc (comitatul Arad) ni se scrie, că preotul român (!) de acolo, Nicolae Lungu, cu privilegiul zilei de 15 Martie, zi de sărbătoare pentru Unguri, s'a suit în amvon și a ținut o vorbire în formă de predică, în care a adus osanale lui Kossuth, răsvrătorul în contra Împăratului și a noastră a Românilor. Pentru această faptă împintenații săriau de bucurie în lăcașul lui Dumnezeu, ear' după săvârșirea slujbei 'i-au mulțumit. Noi însă nu-'i mulțumim, ci îi zicem un: rușine să-'i fie!

— Din Lăpușul-unguresc de asemenea ni-se scrie următoarele: „În 15 Martie, când s'a sărbătorit amintirea lui 48 și a lui Kossuth, dascălul nostru român Farkas Aurel s'a luat de grumazi cu cei-ce chiuiau și jucau, lăsând biserica românească, de unde e plătit, în mila sfântului. Rog a pune în „Foaia Poporului“ numele acestui nerușinat învățător.

Teodor German,
proprietar și cassar.

Dela însoțirea meșteșugarilor români ni-se face cunoscut, că bravul proprietar Teodor Onișor din Blaj a câștigat mai mulți membri pentru însoțire. Totodată într-o scrisoare mai lungă se spune așa: „Poporul român n'ar pute isprăvi mai mareț lucru în vremea milleniului și a povârnișului politic de astăzi, decât atunci, când s'ar uni cu toții a aduna un fond puternic sub firma meșteșugarilor români, prin care ar pute înțări măiestriile, industria și negoțul. Glasul vremii ne strigă la ureche, că e vreme să ne scăpăm odată de robie, de cari sîntem stăpâniți pe teremul acesta de negri străini. Fiți tari, mergeți înainte cu inicie, cinstiți și jertfă, căci pe încet veți dăra! Națiunea cu voiu va fi! Frumoase vorbe și bine spuse

și și mai bine ar fi, când ar fi ascultate și împlinite.

Cârțan al nostru la Roma. „Mesagerul Național“ din București scrie sub titlu „Un păstor transilvănean la Roma“ următoarele: Mulți își vor aminti de un păstor ardelean George Cârțan, naționalist înflăcărat, că în luna Decembrie trecut a venit din Munții sei în această capitală spre a vedea chipul din peatră cioplit al lui Mihaiu-Viteazul, la ale cărei picioare a durmit în toate nopțile cât a stat aci, și spre a cerceta pe președintele Ligei, dl V. A. Urechia. George Cârțan a cercetat și redacția noastră și 'și-a arătat dorința de a se duce la Roma spre a vedea coloana lui Traian (columnă, șireag ce e ridicat la Roma în amintirea învingerilor lui Traian asupra Dacilor, locuitorii de odinioară ai părților locuite azi de Români. Red. „F. P.“) Noi 'i-am dat o scrisoare de recomandare către confrății dela gazeta de acolo „Riforma“. Acum cetim în „Riforma“ de Duminică trecută: „George Cârțan este un foarte frumos tiner de treizeci-și-septe de ani din comitatul Făgăraș, comuna Oprea-Cârțișoara. Bravul Român, încântat de vitejiile Romei celei vechi, ale cărei vechi frumseturi el le-a sorbit cu ochii, înflăcărat de iubire la amintirile romane ale lui Traian împăratul, care se păstrează încă în patria sa, Ardealul, s'a dus să le cerceteze. Și ne-a rugat să ne facem mijlocitorii împărțării dragostei sale pentru Italia și pentru Roma, căruia el, cu cu o dragoste fiască, după obiceiul țerii sale, a adus pânea și sarea în semn de dragoste. Să aibă noroc și să ducă în țeara sa dragostea Italianilor, care răspunde la dragostea care se nutrește acolo pentru Italia noastră“.

Negoț jidovesc. Vre o câțiva Jidani dintre cei mai mari geșeftari au dus în străinătate sub numirea de vin de Tokaj (cel mai renumit vin din Ungaria), un fel de amestec, care n'a fost altceva decât un fabricat din apă, spirt și zahăr. Guvernul Saxoniei a dat de urma înșelătorilor, acum 'i-a oprit sub aspră pedeapsă, de a mai vinde vin în părțile acelea. Din opreliștea aceasta putem învăța și noi câteva și anume să ne ferim de negustorii Jidani ca de foc, să nu cumpărăm nimic dela ei, căci e în firea lor de a înșela. Ori-ce Român, care se zice că-'i Român, ne va urma sfatul nostru.

Trecere dela reformați la gr.-catolici. Din Eriu-Cavașiu ni-se scrie, că Teresia Veres a trecut la legea noastră românească din Unguroaică reformată ce a fost. Totodată ni-se împărtășește, că d-na învățătoareasă Iuliana Iremiaș, a pregătit 4 rînduri de vestminte pe seama bisericii, ear' poporeni Dumitru și Ileana Ghițiu încă 'și-au arătat dărnicia printr'un rînd de vestminte pe seama preotului, în preț de 55 fl.

Semne bune acestea cari dovedesc, că credința vie nu se lasă copleșită de amăgirile omenesti.

Faptă creștinească. Dl Vasile Costea, îndemnat de iubirea curată față de locul nașterii sale, a dăruit două prapore de catifea, în preț de 32 fl., pe seama bisericii gr.-cat din Mănărade. Laudă 'i-se cuvine!

Nicolae Lazar, învățător.

Cas de moarte. Anica Lichirie n. Moga din Copșa-mare, soția notarului de cerc, Nicolae Lichirie, a murit în 11 Martie. Fie-'i țărîna ușoară!

Să fim cu băgare de seamă. În înțelesul articolului de lege XXXIII. din 1874, toți aceia cari 'și-au plătit darea din anul trecut se foșiră în numărul alegătorilor. Atragem luarea aminte a cetitoriiilor nostri, ca să-'și plătească restanța din anul trecut până la ziua de 15 Aprilie, încă cu atât mai virtos, fiindcă din contră vor fi sterși din numărul acelora, cari au dreptul de alegere pe anul 1897. Alegătorii trebuie să fie cu băgare de seamă, ear' nu să-'și lase dreptul ce și lor li-se cuvine!

POSTA REDACȚIEI.

Mai multora. 1. Știri și epistole nesubscrise și fără a pune nrul abonamentului nu le luăm în băgare de seamă. 2. În rubrica aceasta numai aceia vor căpăta răspuns, cari sînt abonații foii. 3. Manuscripte, scrisori nu se retrimite. 4. Despre anunțuri, cari vin pe pagina din urmă, plătirea banilor pentru foaie și plîngerile pentru întârzieri, au să se adreseze „Administrațiunii“ și nicidecum Redacțiunii, care are dea face numai cu cele ce se scriu în foaie.

Abonent 2348. Adresa bătrînului luptător e: Axente Severu, Scheiu, str. Romuri în Brassó.

D-sale Alexandrescu în Bistrița. Nu de giaba ai așteptat, căci acum s'a publicat.

D-sale Petru Haiduc în Al-Cșill. Mai tîrziu! «Hic». Răbdă, «Hice» răbdă zeu,

C'a veni și rîndul — Tău!

Încolo primim ori-ce numai cât să fie scris în limba cea neprihănită a poporului.

D-sale Nicolae Bufan în Mircovași. S'a gătat negreala pe acolo? E rău destul, că pe notarul de acolo nu-'l doare soartea comunei. Faceți arătarea la comitat și notarul va trebui să se plece.

D-sale Ioan Moldovan, econom în Hossz-Macsás. Noi credem, ba sîntem chiar convinși, că «F. P.» e «interesătoare» pentru D-voastră; dar' una nu o înțelegem, cum d-ta vii să dai sfaturi, când chiar' d-ta nu te ții de ele.

D-sale Zaharie Moldovan în Biertan. Prea mare cînstă îi faci Țiganului. Să nu se prea încredă, căci azi-mîne se va ține de voevod al tuturor Faraonilor.

D-lui Ioan Laticu, preot în Iacobeni. Scrisoarea ne-a lăsat rece de tot. Trimite originalul, dacă vrei să-'ți credem.

D-sale G. I. în Ocna-de-fer. Poesia nu e culeasă din popor, ci din capul d-tale eșită. Ori culege, ori fă! Din două una și bună.

D-sale Ioan Marienescu în Mogoșiu. Cele de mai sus și încă ceva: poezii, cari au scris poeziile copiate de d-ta le-au scris cu mult mai bine și mai nimerit.

D-sale Nicolae Vucu în Secașiu. Altele, căci cele trimise au mai fost publicate și deci dar' sînt și cunoscute.

D-sale Ilie Șerbu în Jertof. Cele de mai sus! D-sale Ioan Demian, inv. Culege de acelea, a căror rimă nu e așa de schiloadă.

D-sale Ioan Popovici în Pesac. Adresează-te acolo de unde ai cumpărat losurile, căci noi nu sîntem în stare a-'ți împlini dorința.

«O.» 1. Poesiile culese de d-ta poți să le reproduci. 2. Cele publicate de alții în «F. P.» — nu. 3. În broșură să folosești aceleași provincialisme. 4. Dacă serios te ocupi cu chestiunea, apoi adresează-te și consultează și pe prof. Urban Jarnic din Praga, cel mai bun specialist în materia aceasta. 5. Bibliotecile nu-'ți vor trimite, căci ar călca statutele. 6. Hore, cântece bătrănești, cimilituri, descăntece, colinde, povești, glume poți să culegi. Forma în care ai vîrsat lucrarea d-tale e ridicolă.

D-sale Simeon Bratu. Nu se poate, ci numai ca anunț. Plata: odată 1 fl. 50 cr., de două-ori 2 fl., de trei-ori 2 fl. 50 cr.

D-sale George Stefanovici în Kun-Szöllös. Purtați-vă de așa, încât pe viitor să reușiți cu planul. Notarul și protopretorul 'și-au făcut numai dătorința.

D-sale Iustian în Juc. Procurăți dela «Institutul Tipografic». Gramatica franc. de Rudinescu costă 1 fl. 20 cr., cartea lui Kneipp 1 fl. 70 cr., amîndouă cu porto cu tot. Banii înainte.

D-sale Pavel Franțu în Czerova. Călindarul nostru s'a vîndut și nu se mai află. «Ținerea viteilor» costă 12 cr. «Instrucțiunea» 14 cr.

Pentru redacție și editură responsabil: Andreiu Baltes. Proprietar: Pentru T. L. Albini sub secestru: Iosif Marschall.

LOTERIE.

Tragerea din 14 Martie n.

Budapesta: 48 61 82 31 49

Tragerea din 18 Martie n.

Sibiu: 56 72 27 7 80

„Institut Tipografic“ în Sibiu.

A eșit de sub tipar:

Însoțirile de credit

împreunate cu

însoțiri de consum, de vânzare, de viieri, de lăptării etc. și instrucțiunile trebuincioase.

Îndreptare practică

pentru

înființarea și conducerea de astfel de însoțiri de

F. W. RAIFFEISEN.

Edițiunea a V-a.

Traducere autorizată de

Dr. Aurel Brote,

directorul băncii gen. de asigurare m. „Transilvania“.

EDITURA

„Reuniunii rom. de agricultură din comitatul Sibiiului“.

(280 pagini mari).

Cartea costă 80 cr. (cu porto postal 90 cr., recomandată 1 fl.) și se poate cumpăra dela

Institutul Tipografic în Sibiu.

INSTITUT TIPOGRAFIC în SIBIIU.**A doua edițiune**

din

ȚINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiiului“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII
Sediul: ARAD, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2.
Întemeiată la 1887.

Capital de acții fl. **300.000.** Fond de rezervă fl. **90.000.**
Depuneri fl. **900.000.** Circulația anuală fl. **10.000.000.**

Primește depuneri spre fructificare, după care solvește 5% interese fără privire la termenul de abdicere.
Dare de venit după interese încă o solvește institutul separat.
După starea casei, depuneri până la fl. 1000 se restituiesc îndată la pesentarea libelului fără abdicere.
Depuneri se pot face și prin postă și se efectuează momentan după sosirea comandei.

Direcțiunea institutului.

[397] 5—25

Franz Joh. Kwizda.

Fluidul de restituțiune

al lui
KWIZDA [1794] 28—40

apă de spălat pentru cai. Prețul unei sticle
1 fl. 40 cr. v. a.

De 30 de ani întrebuintată în grajdurile curții și ale militarilor și civililor, pentru întărire după strapațe mari, la scrintituri, înțepirea mușchilor etc., face caii să presteze mult la trainare.

Depositul principal:
Farmacia cercuală
Korneuburg l. Viena.

Se capătă în toate farmaciile și droguerile din Austro-Ungaria.

Liferant al curții reg. române.

Liferant al curții c. și r. austro-ungare.

3 medalii de aur
15 de argint
12 diplome de onoare și recunoștință.

Să se observe bine marca și să se ceară exclusiv fluidul de restituțiune a lui Kwizda.

Fabrică de casse.

Am onorul a aduce la cunoștința p. t. publicului, că am mărit atelierul meu și am arangiat o fabrică de casse.

Spre încredințare, că furnizez numai marfă bună și frumoasă, servească împregiurarea, că vând casse fabricate exclusiv numai de mine, și stă în voea fiecărui a să convinge cu prilegiul comandelor în atelier despre bunătatea materialului și conștientiositatea executării.

Încredințând p. t. publicul pe deplin, că atât la cassele noue cât și la reparaturi și deschideri voi face cele mai ieftine prețuri și voi executa în cel mai conștientios mod toate comenzile, semnez în speranța unei clientele binevoitoare

[950] 2—

cu distinsă stimă
Gustav Moess,
strada Poplăcii-mare Nr. 8.
Comunelor bisericesti și politice li-se acoordă și plătirea în rate.

FĂINĂ!

Mare deposit de făinuri în tot soiul
precum și

făină roșie pentru vite și porci,
recomandă cu prețuri moderate

FRANZELĂRIA LUI

Petru Moga,
strada Cisnădiei nr. 44,
Sibiu. [1069] 1—5

O carte folositoare este

Instrucțiunea

în afacerea dărilor de beutură, de consum
și de vânzare pentru

vin, bere, carne, zahar și spirituoase

și se află la [882] 3—5

Emanuil Barbulescu,
învățător în Pesac.

Prețul 14 cr. trimisă franco.

Revânzătorilor rabat cuvenit.

Două cărți folositoare

pentru țeranul român

au apărut tocmai și se află de vânzare în
librăria „Institutului Tipografic”,
Sibiu, strada Poplăcii 15:

INDREPTAR PRACTIC

ÎN

ECONOMIA RURALĂ

compus de

cel 12 preoți întemnițați în Cluj.

Prețul 1 fl. v. a.

COMASĂRILE

de

Elia Dopp.

Prețul 40 cr. v. a.

Pentru porto postal câte 5 cr. mai mult.

Tocmai a apărut și se află de
vânzare la librăria Institutului Tipografic
în Sibiu:

CESTIUNEA NAȚIONALITĂȚILOR

ȘI

MODURILE SOLUȚIUNII SALE

ÎN

UNGARIA

DE

AUREL C. POPOVICI.

Prețul 50 cr. v. a.

cu trimitere postală 55 cr. v. a.

Având de cuget a furnisa toate mărfurile mele pentru bani gata
în mod ieftin, îmi iau voe încă de azi a oferi spre vânzare

Pentru ori-care preț

mai ieftin ca la vânzare totală (Ausverkauf)

toți articlii din marele și variatul meu deposit de vestminte pentru
domni și băieți, fabricat propriu; ghete de dame și domni;
pălării, cravate, ploiere și umbrele, asigurând pe mușterii mei
de o mulțumire în toată privința.

Totodată atrag atențiunea, că cu același principiu mă îngrijesc de

marele meu atelier de croitorie

condus de un croitor cât se poate de bun și provăzut cu toate speciile
cele mai alese de materii indigene și străine veritabile de lână, în care

de azi începând

se efectuesc cu prețuri teribil de ieftine tot felul

de comande de măsură

în restimp de 24 ore.

Zace deci foarte potrivit în interesul p. t. publicului a se convinge
de fapt despre toate aceste asigurări cât se poate de iute.

Toți articlii pot fi cumpărați și pe lângă plățirea în rate între
impregiurările cele mai favorabile. [1066] 3—22

Cu deosebită stimă

ISAK ASCHER,

atelier de croit și mare deposit de vestminte pentru bărbați și băieți,
Sibiu, str. Cisnădiei nr. 4—6, edificiul comandai de corp.

Prăvălia industrișilor români
din Sibiu,
Strada Cisnădiei Nr. 27.

Pe lângă alți articli de consum se află tot felul
de delicatose în cârnuri, toate preparatele pariser, sa-
lamă și cașuri; din pești: alif, sardinii și păstrăvi;
cavlar de Odessa și Hamburg; brânzături și cașcavale;
emental, trapist și cașcaval de Azuga și brânză să-
cuescă; mai departe rahat turcesc și halva. În urmă-
rite de semințe de lufarnă și triticu plombate, son-
tite de roșină. Toate mărfurile sunt câștigate din cele
mai bune isvoare, se expediază prompt francate cu
poscipațiune în pachete cu porto foarte ieftin.

Insoțiri de credit și depuneri a industrișilor români
din Sibiu.
[873] 4—